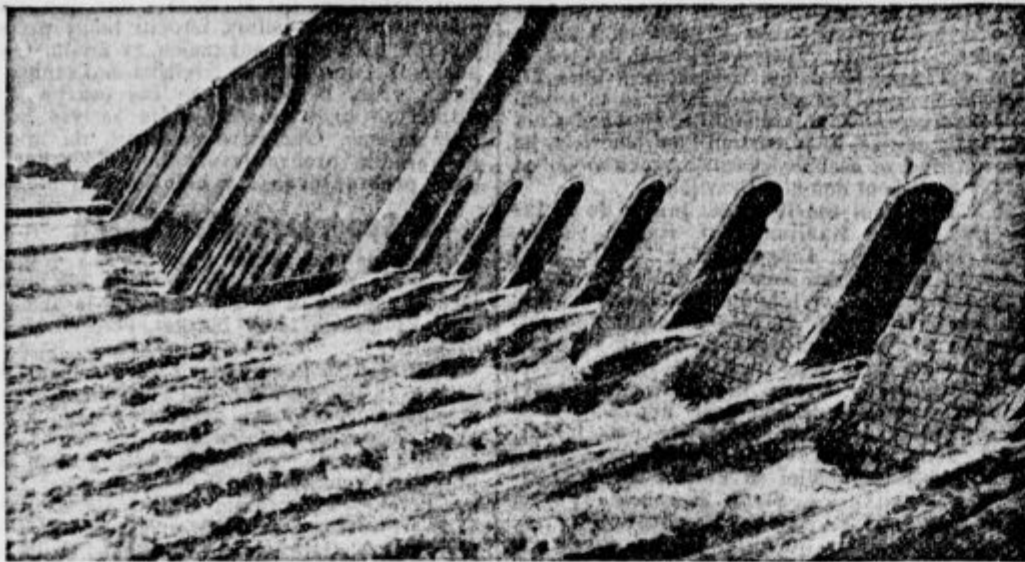

Rodovitni Egipt – otrok reke Nila

Veliki jez v Assuanu v zgornjem Egiptu

Ze tedaj, ko je egiptovski Jožef, kakor povedujejo zgodbe svetega pisma, prevzel v Egiptu vodstvo nekakšne aprovizacije, ki naj bi skrbel za prehrano v času sedmih suhih let, je veljal Egipt kot ena najbolj rodovitnih dežel na svetu. Stari Egipčani so z umetno zgrajenimi namakalnimi napravami namakali svoj apolja in postali najbolj znani poljedelci starega veka. Stari narodi, kakor Grki in Rimljani, so občudovali že pred dva tisoč leti velikanske jezove, ki so jih dali zgraditi faraoni. Ti jezovi so zadrževali vode, ki so nastopale ob Nilovi povodnji. Mirno stoječa voda se je na razsežnih ravninah očistila, blato se je usedlo na dno in tako pognojilo njive. Tako je že tedaj vsako leto Nil pognojil polja in žito je raslo, da je bilo veselje. V zadnjem stoletju so velikanski jezovi na reki Nil še povečali rodovitnost zemlje na obeh bregovih Nila. Mesto ene same žetve, ki so jo poznali v davnini – tedaj je žito zorelo od januarja do aprila – so moderne naprave sodobne tehnike omogočile trikratno žetev v enem letu. Prvič žanjejo v Egiptu v aprilu, drugič v avgustu in tretjič v oktobru.

Plodne pokrajine Egipta ležijo med dvema puščavama. Na zahodu se razširja daleč proti jugu velikanska Libijska puščava, na vzhodu pa Arabska puščava. Vsa rodovitna zemlja, ki loči obe puščavi drugo od druge, je ostanek povodnji reke Nila. Stari Egipčani so občudovali vsakoletno redno povodnj Nila in ji niso vedeli razlage. Vedeli so le, da je rodovitnost njihovih polj posledica povodnji – darilo reke. Šele grški raziskovalci so skušali priti na sled povodnjim Nila. In Aristoteles je že izrekel domnevo, da so povodnji najbrž posledica deževne dobe v Etiopiji (Abesiniji) in posledica tavanja snega na gorah Osrednje Afrike. Šele 19. stoletje je dokončno odkrilo skrivnost reke Nila. Ugotovili so, da ima Belj Nil 6.500 km dolg tek in da pri njem ne nastopajo nobene redne povodnji. Nasprotno pa so odkrili, da povzroči deževna doba velikanske povodnji Modrega Nila. Po njegovi strugi se v ale vsako poletje velikanske množine vode, pomešane z blatom. To blato se je nabiralo v dolini reke Nila tisočletja in ustvarilo široki pas plodne zemlje, ki se vleče od izliva reke daleč proti jugu med obema puščavama.

V starih časih so Egipčani po Nilovih povodnjih uravnavali tudi svoj koledar. Ze leta 4241 pred Kristusovim rojstvom so egiptovski svečeniki doleteli 19. julij kot prvi dan egiptovskega leta. Kaj tako posebnega je prinašal ta dan, da je bil izbran za začetek leta? Od maja naprej se začneja velikanska deževna doba v Abesiniji in Modri Nil začne naraščati. V juniju doseže povodenj Modrega Nila Assuan, kjer stoji sedaj ogromni jez, ki ustavlja povodenj. V prejšnjih časih, ko tega jez ni bilo, so silne vode drle naprej in so v mesecu juliju poplavlje spodnji Egipt. Skoraj redno vsakega leta pa je povodenj dosegla okrog 19. julija Nilovo delta, razcep reke v ro-kave, ki se izliva v morje. Zaradi tega je 19. julij postal začetek leta za stare Egipčane. Nekaj tednov nato je povodenj dosegla vedno svoj višek in tedaj so stari Egipčani razkopali nasipe, ki so varovali pokrajino pred povodnjjo. Voda se je vili na polja, ki so vsa izsušena čakala moče.

To se je zgodilo navadno sredi avgusta in ta praznik so stari Egipčani imenovali svatbo reke Nila z Egiptom. Danes ne odpirajo več nasipov, zakaj ogromni jez pri Assuanu in drugi jezovi na Nilu zadržujejo povodenj. Še danes pa v Egiptu praznujejo praznik poroke Nila s plodno zemljo.

Velik sodoben jez ob začetku Nilove delte je prvi začel graditi Mohamed Ali že leta 1833. Ta jez naj bi omogočil redno namakanje plodne zemlje v delti. Ta prvi veliki jez je bil dograjen šele leta 1884, torej po angleški zasedbi. Z njim se je dvignil pridelek bombaža v Delti prav izredno, tako da je že tedaj egiptovski bombaž postal znatna postavka v svetovni trgovini. V začetku sedanjega stoletja pa je bil dokončan neprimerno večji jez pri Assuanu v zgornjem Egiptu. Blagoslovili so ga leta 1902. Je 2 km dolg in 47 metrov visok, zgrajen iz granitnih kvadrov. Vodne množine, ki jih ustavlja ta jez so velikanske: 300 km daleč proti toku zastaja voda. Za jezom široko in 300 km dolgo jezero, v katerem se nabere ob času Nilove povodnji 2700 milijonov kubnih metrov vode. Ko nastopi suša, spuščajo zajezeno vodo skozi 180 zatvornic tega jez naprej v strugo in od tedaj rodi egiptovska zemlja trikrat na leto. To velja za žito, bombaž pa pridelujejo dvakrat na leto. Ker je egiptovski bombaž najboljši bombaž na svetu, ga potrebujejo po vsem svetu, saj ga prinešajo drugim vrstam

bombaža. Prav zato je bombaž na egiptovskem polju izpodrinil žito in danes Egipt prideluje največ bombaža, žita in drugih življenjskih potrebščin pa tako malo, da jih mora celo uvažati. V Aleksandriji je egiptovska bombažna borza. Tu tudi izbirajo bombažni pridelek, tu ga odpravljajo in v balah pošiljajo na vse strani sveta.

Lepa Vida

Rano rano še pred zarjo je vstala lepa Vida in šla na polje proso plet. Ko je začela plet, je zapazila čudo: na prosu je bila rosa vsa stepena, ozke stezice so se vile sem in tja po njivi. Vzkliknila je lepa Vida: »Daj Bog, da bi moje bilo, kar nocoj je to hodilo, rano roso je strosilo!«

Se drugo jutro je šla proso plet. Zopet je našla stepeno roso in rekla: »Daj Bog, da bi moje bilo, kar nocoj je to hodilo, rano roko je strosilo!«

Se tretje jutro je šla na njivo plet in zagledala med prosom veliko kačo, ki je imela devet repov, na vsakem repu devet ključev.

Prestrašila se je lepa Vida kače, srčce ji je štrepetalo. Ze je hotela pobegniti, ko je kača spregovorila: »Nič ne boj se, lepa Vida, kar prosila si dobila. Saj nisem huda kača, ampak mlad kraljič. Na ravnem polju stoji grad, moj dom. Zlobna beseda me je bila začarala v kačo. Rešiti me more samo deklica, ki v ranem jutru še pred soncem pleje proso. Našel sem tako deklico. To si ti, lepa Vida! Odlomi tri šibice, tri leta stare, in me udari z vsako enkrat!«

Deklica je ubogala, odlomila tri šibice, tri leta stare, in udarila z njimi kačo. Ko se je dolaknila prvič, je postala kača do vrata človek: lepa mladeniška glava se ji je nasmehnila. Ko je udarila drugič, je bila kača do pasa človek: sklenil je roke, kakor da se ji zahvaljuje. Ko je zamahnila tretjič, je izginil še ostanek kačjega trupla in pred zavzeto deklico je stal cel mladenič, mlad kraljič. Priklonil se ji je gosposko in rekel: »Hvala ti, lepa Vida, moja rešiteljica! Pozdravljena nevestica! Pomagaj mi, da pobereva devetkrat devet ključev, ki jih je imela kača na devetoro repih! Ti ključi so od mojega gradu.«

Lepi Vidi je bil mladi kraljič močno všeč. Pomagala mu je, da sta pobrala ključe, nato sta odšla na njegov grad, ki je imel devetkrat devet vrat in prav toliko sob, polnih zlata in dragocenosti.

Čez tri dni je postala lepa Vida srečna nevesta srečnega ženina, mladega kraljiča.

Pridnost pa taka.

»Francek, Francek, ali je res, da si močnatost jed, ki sem jo spravila za jutri, že danes pojedel?«
»Seveda sem jo, mama! Saj vedno praviš: Kar moreš storiti danes, ne odlašaj na jutri.«

Križanka št. 42

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20			21				22				23				24			
25				26				27				28				29		
30	31				32				33				34				35	
36		37	38			39	40			41	42			43	44			
45			46				47			48				49				
50				51			52				53				54			

Vodoravno: 1. češka reka, 5. hrvaška reka, 9. Ibsenova drama, 13. japonsko mesto, 17. produkt gorenja, 20. žensko ime, 21. madžarska reka, 22. vrsta padavine, 23. gozdno drevo, 24. dolenski potok, 25. ribiška potrebačina, 26. lesena zgradba, 27. ribiška potrebačina, 28. tekoča voda, 29. vrsta maščobe, 30. podoba, risba, 32. čistilno sredstvo, 33. mlinarska priprava, 34. mesečni, časopis, 36. del človeka, 38. črnogorska reka, 40. papirnatopokrivalo, 42. rusko mesto, 44. nočno zabavišče, 45. jarem, vprega, 46. Rapetova povest, 47. vulkanski izmeček, 48. časovni prislov, 49. moško ime, 50. svetopisemski kraj, 51. del telesa, 52. sloveski pu-

blicist v čitalniški dobi, 53. pevsko znamenje, 54. nemška reka.

Navpično: 1. slovenski pisatelj, 2. vojvodinski kraj, 3. svetopisemsko mesto, 4. žganje (tujka), 5. portugalski predsednik, 6. finski pristanišče, 7. navodilo, nasvet, 8. romunsko mesto, 9. slovenski dramatik, 10. žuželka, 11. skrajnje, 12. poldrag kamen, 13. slovenska dežela, 14. del voza, 15. industrijska enov, 16. svetopisemska oseba, 17. Smetanova opera, 18. masina zemlja, 19. slovenski pravnik, 31. količina papirja, 32. živinska krma, 33. moško ime, 34. vrsta kožubovine, 35. kraj ob Glini, 37. pesniška oblika, 39. severnoitalijansko mesto, 41. turški naslov, 43. oče.

Rešitev križanke št. 41

Vodoravno: 1. kal; 4. volič; 9. Sodoma; 15. eokol; 20. Avar; 21. kolut; 22. kadilo; 23. soja; 24. testo; 25. vidra; 26. narava; 27. lev; 28. oboa; 31. porod; 34. Megara; 37. sora; 39. kri; 41. navod; 44. poroka; 47. lapuh; 50. Aida; 51. večer; 52. kobila; 53. Leda; 54. pleme; 55. Sirta; 56. kimono; 57. kad.

Navpično: 1. Kato; 2. ava; 3. laso; 4. vrt; 5. okop; 6. lov; 7. Ilir; 8. čud; 9. strd; 10. Oka; 11. Dane; 12. oda; 13. mira; 14. Ala; 15. sova; 16. oca; 17. kolo; 18. oje; 19. lava; 29. Bril; 30. Anam; 32. oves; 33. del gledališča; 34. moka; 35. Gobi; 36. ralo; 37. salo; 38. ruda; 39. kap; 40. ide; 42. ave; 43. oči; 44. prt; 45. rok; 46. Kim; 47. lan; 48. pek; 49. Had.

KUHINJA

Grah s kolerabo.

Kolerabi osmučem srednje liste in jih razrežem na rezance. Koreninice olupim, razrežem na majhne kocke, operem in skuham z zelenjem vred v slani vodi. Isto množino graha tudi skuham v slani vodi do mehkega. V kozici napravim prežganje z dodatkom sesekljane čebule in zelenega peteršilja. V zarumenelo prežganje stresem kolerabo in grah. Ko 5–10 minut vre, oboje skupaj stresem v skledo in potresem s sesekljanim drobnjakom. Jed naj bo gosta.

Grah s krompirjem.

Skuham vsako zase. Krompir olupim in razrežem na kocke. Ko je oboje ekuhano, zmešam skupaj, zabelim z razredčenim prežganjem in pustim še 7 minut vreti. Razredčeno jed porabim kot juho, zgoščeno pa kot samostojno.

Češnje kot kompot.

Poskušanje izuži. Ker je pomanjkanje sladkorja, so češnje nekako plevke, to se pravi nekako neslane. Poizkusila sem ta nedostatek popraviti s soljo. Med kuhanjem češeni, katerim sem dodala odrezek limonove lupine in skorjico cimeta, sem vrgla v kompot ščepec soli. Ta dodatek se mi je prav dobro obnesel. Kompot je bil zelo okusen.

DOLGIN, DEBELUK, OSTROGLED

Risbe: ROM. - Besedilo po K. J. ERBENU

V DEVETI DEŽELI ZA DEVETO GORO JE ZIVEL STAR KRALJ.

IMEL JE SINČKA-EDINČKA. POKLICE GA K SEBI

IN MU REČE: »OZENI SE, MOJ SIN!« KRALJEVE PA ODGOVORI: »RAJ BI TI IZPOLNIL ZELJO, PA NEVESTE NE POZNAM.«

Čekiang?

Je rojstna pokrajina maršala Čankajša. Ta pokrajina je s svojimi 100.000 kvadratnimi kilometri najmanjša v kitajski republiki, pa je s svojimi 206 prebivalci na kvadratni kilometer najbolj gosto naseljena. Razteza se južno od Sanghaja ob členoviti obali kitajskega morja, kjer je mnogo obsežnih otokov. Na severu in zahodu meji Čekiang na provinco Anhwei, na zahodu sledi dalje pokrajina Kiangsi, na jugu pa Fukien. Medtem ko so na jugu še izrastki južnokitajskega pogorja, pa preide na severu pokrajina v ravnino, ki se razteza južno od Jangčekianga. Pri prastarem glavnem mestu Hangčovu, ki ima 500–600.000 prebivalcev, se izliva glavna reka pokrajine Cjangtjangkjang v istoimenski zaliv, ki pa zaradi svoje peščenosti ne morejo večje ladje vanj. Hangčovu ima zaradi svoje ugodne zemljepiene lege in velikih prilik za industrijo in trgovino živahen izvoz in uvoz. Zveza z omrežjem prekopov ob izlivu veletoka Jangčekianga in z Ningpojem, ki je končna postaja železniške proge, ki prihaja iz Sanghaja in vodi skozi Hangčovu, še pospešuje promet v rečnem pristanišču. Tri kilometre severozahodno od Hangčova se začneja slavni Cearski prekop, ki se pa konča pri Pekingu (Peipingu). V Hangčovu je v novem delu mesta več višjih šol, dalje šola zdravilstva, univerza in tksalska šola, ki služi potrebam uspešne svilene in bombaževne industrije. Drugo važno mesto v Čekiangu je Ningpo, kjer je 300.000 prebivalcev in ima krasno lego v nizavju ob Jungkiangu, nad njegovim izlivom v Hangčovski zaliv. V Ningpoju je zasidranih 10.000 džunk. Prebivalci se preživljajo z ribištvo, pridobivanjem soli in s trgovino s čajem, soljo, z rogoznicami in ribami. Tu je tudi več industrijskih podjetij, kot bombaževne predilnice, stiskalnice za olje, stiskalnice bombaževnih semen itd. — Sicer pa je v pokrajini Čekiang še več važnih krajev za bombaževno in svileno industrijo, ki so ji za podlagu pomembni nasadi murv. Rodovitna in z vodo dobro preskrbljena pokrajina je tudi sicer dobro obdelana. Tu raste riž, dalje čaj, konoplja in gorčica. Na jugu so zasadi sladkornega trsa.

Kadar veter piha...

Včasih je sredi poletja več bladnih dni. Za take prilike vam danes nudimo nekaj primernih obšlek. Na desni vidiš na risbi tako imenovani »komplet« iz dveh vrst blaga: obleko utegneš sestaviti iz različnih kostumov. Vidimo ohlapno, tričetrtinsko jopo in krilo iz zelenega blaga in jopico iz temnozelenega križastega blaga. Zanimiv je enobarven ovratnik kostumove jopice, ki ima našita dva žepka iz križastega blaga. Zraven nje na levi lep črn popidanski plašč s širokimi trakovi. Tretja obleka

ima netopirske rokave. Širino zgornjega dela drži skupaj širok pas, pod pasom pa so gube. Jako ličen je zadnji vzorec. Obleka je preprosta kroja z zaprtim ovratnikom. Svojeke je okraje, ki sestoji iz treh vrst rdečih, usnatih verižic. Tudi pas je iz rdečega usnja. K obleki spada tričetrtinski plašč iz istega blaga kot obleka — iz rjavega, podloga pa je rumeno-zelena. Podloga je spredaj na plašču vidna na obeh stranskih progah.

SPISAL DR. J. SKET

Miklova Zala

RAŠAL F. GODEC

256.

Dež, ki je jel proti polnoči padati, je vzdramil Zaliko iz njene iskrene molitve. Zdaj se je obrnila proti očetu Serajniku in mu rekla: »Deževati je jelo. Iдите pod streho v pečino, oče, in zaspite! Ne bojte se ničesar! Sama bom vestno stražila vhod pred kakšnimi ogleduhi.«

257.

Oče Serajnik pa se zave, kakšna nesreča je lahko za žensko biti sami na straži, zato reče Zaliki: »Same te ne pustim! Človek lahko zadremle ali tudi od slabosti omedli. Tedaj pa ima sovražnik prosto in varno pot. Prosi hočem Almiro, naj se ti pridruži mesto mene na straži.

758.

Jaz sem upehan in truden. Mislim pa, da ne bo v tako strašni temi in taki deževni noči sovražnika v našo bližino. Saj se nič ne vidi. Celo z roko lahko sežem dalje, nego pa se vidi z očmi pred seboj.« Tako reče in se odpravi po Almiro, ki je sama čakala, da bi bila z Zaliko na straži.

Zadružna gospodarska banka d. d. v Ljubljani

Telefon 2057, 2979 — izvršuje vse bančne posle po najugodnejših pogojih. Izdaja cirkularne čeke — Telefon 2057, 2979

„PAPRIKA MARICH“

Pepe rosso italiano. Italijanska paprika. Garentito puro. In vendita Zajamčeno čista. Dobi presso negozianti di Generi se v vseh trgovinah z Alimentari e Commestibili živili.

DITTA M. MARICH
TORRE ANNUN. CENTRALE (Napoli)

Električni hladilni aparati

rajcenejši

I. M. Kenda

Krnsnikova ul 2

in Zrimšek Philips Radio, Ulica 3. maja

Jama Madeleine

diplomirana terapevtinja za govorilne, glasovne in dihalne motnje, deluje na šolski polikliniki. Na domu: Ažbetova 4, pa v torek, četrtek in soboto od 10—15

Glasba

Dober klavir

znamke »Stingli«, prodam. Naslov v oglaš., oddelku »Slov.« pod št. 3936. 1

Obri

Cenjene dame!

Iz najnovejših zveznikov, po zelo nizkih cenah izdeluje plašče, kostume in obleke: Modni salon Genica, Podmilščakova 37.

Acquisto FAESITE MASONITE INSULITE e qualsiasi materia e lco. in podobem material za tante similare, campianre; izolacijo. Pošilite vzorec: Miabelli — V. Caravita 15 — Napoli

Z žalostjo javljamo vest, da je naš ljubi soprog in oče, gospod

Gregor Vrhovec

železniški uradnik v pok.

odšel k Bogu. Priporočamo ga v molitev. Ljubljana, 4. julija 1942.

Žalujoči: Jerica, soproga; Alojzij, Albina, Zofija, Marjan, Regina, otroci.

Dobro in poceni želi biti vsak postrežen!
Vse to Vam nudijo radovoljno naši inserenti!

Smrt je iztrgala iz naše srede mojo dobro ženo, zlato mamico, taščo, staro mamo, svakinjo in telo, gospo

Frančiško Pečan roj. Branisel

soprogo delovodje v pokoju

Odšla je k Večnemu po plačilo, pripravljena na prvi petek v mesecu, dne 3. julija 1942. Pokojnico homo spremili z Zal, kapelice sv. Jožefa, v nedeljo, dne 5. julija ob pol petih popoldne na pokopališče k Sv. Križu.

Ljubljana, Jesenice, dne 4. julija 1942.

Žalujoči: Jože Pečan, soprog; dr. Jože, Ivan, France, Tone, Karel, Milko, sinovi; Fani por. Cvirn, Slavica por. Tutta, hčeri; Joža, Roza, Roža, Julka, Adela, sinahe; vnučki in vnukinje ter ostalo sorodstvo.

Žimo za modroce že od 36 lir naprej kupite pri

„ŽIMA“

JAGER MILAN, prva ljubljanska mehanična predilnica žime, trgovina Sv. Petra c. 17, tel. 20-42, predilnica Fužine, tel. 20-45

Giovanni Verga:

8

Tone Nevolja

Roman.

»Boštjanežu Nevolji se v tem trenutku godi slabše kot njemu.« je odvrnil Gosja noga, »in mojster Cirino zaman pozvanja k maši, toda danes Nevolje ne gredo v cerkev, hudi so na gospoda, zaradi tistega tovara volčjega boba, ki ga imajo na morju.«

Veter je dvigoval v zrak krila in suho listje tako, da je Vane Pizzuto, z britvijo v zraku, držal za nosove tiste, ki jih je bril, da bi se lahko oziral za onimi, ki so hodili mimo, podbočen s pestjo, z lasmi nakodranimi in sijočimi kot svila. Lekarnar je postavil na vratih svoje prodajalnice, pod tistim ogromnim klobukom, da se je zdelo, kot da ima dežnik na glavi in se je delal, kakor da ima sila važen razgovor s tajnikom don Silvestrom, da bi ga njegova žena siloma ne poslala v cerkev; in med bujno brado se je smejal nad zvijačo, mežikajoč dekletom, ki so capljala po mlakužah. »Danes,« je govoril Gosja noga, »hoče gospodar Tone biti nevernik kot lekarnar don Franco.«

»Če se okreneš, da bi pogledala tistega nesramneža don Silvestra, ti dam zašunico na mesto, kjer sva.« je godrnjala Zuppidda s svojo hčerko, medtem ko sta šli preko trga. »Tisti tam mi ni všeč.«

Pri zadnjem udarcu zvona je Santuzza poverila krčmo očetu in je odšla v cerkev, pritegnujoč za seboj goste. Stric Santoro, ubohec, je bil slep in ni grešil, če ni šel k maši, tako da v gostilni niso izgubljali časa in z vrat je lahko pazil na gostilniško mizo, čeprav je ni videl, kajti goste je vse posamezno poznal, da je le slišal njihovo hojo, ko so prihajali izpit kak kozarček.

»Santuzzinih nogavic.« je pripomnil Gosja noga, medtem ko je ona hodila po konicah čevljev, kot mačkica, »Santuzzinih nogavic, najsi bo dež ali veter, ni videl nihče drugi kot Massaro Filip, vrtnar, taka je resnica.«

»Vragi prežijo v zraku!« je dejala Santuzza, križajoč se z blagoslovljeno vodo. »Dan, ustvarjen, da bi grešili!«

Zuppidda je tam blizu hrbrala češčenemarije, sedeč na petah in streljala je sem in tja hude poglede, da se je zdelo, kot da je jezna na vsa vasa in tistim, ki so jo hoteli poslušati, je ponavljala: »Botra Dolginka ne pride v cerkev, in vendar ima ob tem pasjem vremenu moža na morju! Zato se ne smemo spraševati, zakaj nas Gospod kaznuje!« »Celo Menicova mati je v cerkvi, četudi ne zna drugega kot gledati, kako leta muhe!«

»Treba je moliti tudi za grešnike,« je odgovorila Santuzza, »Dobre duše so zato tu.«

»Da, kot moli Rožičevka, z nosom v plašču in sam Bog ve, v kako hude grehe zavaja mladence!«

Santuzza je zmajevala z glavo in dejala, da človek ne sme opravljati svojega bližnjega, ko je v cerkvi. »Kdor je krmar, mora biti z vsemi prijazen,« je odvrnila Zuppidda in potem zasepetala Osi v uho: »Santuzza noče, da bi se govorilo, da prodaja vodo za vino. Toda bolje bi napravila, da ne drži v smrtnem grehu vrtnarja Massara Filipa, ki ima ženo in otroke.«

»Kar se mene tiče,« je odgovorila Osa, »sem že dejala donu Giammariji, da nočem več biti med Marijinimi hčerami, če nam puste Santuzzo za načelnico.«

»Znači tedaj, da ste našli moža?« je odvrnila Zuppidda.

»Nisem našla moža,« je poskočila Osa z naperjenim žalom. »Jaz nisem kakor tiste, ki vlečejo tudi v cerkev moške za seboj, tiste z lakastimi čevlji in one druge v debelim trebuhom.«

Oni z debelim trebuhom je bil Brasi, sin gospodarja Čebule, ki je bil ljubljeneček mater in deklet, ker je imel vinograde in oljkove nasade.

»Pojdij pogledat, če je tadjia dobro privezana,« mu je dejal njegov oče, medtem ko se je križal.

Vsakdo si ni mogel kaj, da ne bi mislil, da sta tisti dež in veter bila pravi blagoslov za čebule. Tako tečejo stvari na tem svetu, da so si čebule sedaj, ko so imeli ladjo dobro privezano, meli roke ob pogledu na neurje, medtem ko so Nevolje prebledevali in si pulili lase, zaradi onega tovara volčjega boba, ki so ga bili vzeli na up od strica Križa Lesenega zvona. »Ali hočete, da vam povem?« je poskočila Osa. »Prava nesreča je zadela strica Križa, ki je dal volčji bob na up. Kdor brez poročstva na vero deli, druga, blago in pamet zgubi.«

Stric Križ je klečal ob vznožju oltarja Prežalostine, z velikim rožnim vencem v roki in je intoniral kitice s takim nosljajočim glasom, ki bi živemu vragu genil srce. Med eno češčenomarijo in drugo so govorili o kupčiji z volčjim bobom in o »Previdnosti, ki je bila na morju ter o Dolginki, ki je ostajala sama s petimi otroci.

»Dandanes,« je dejal gospodar Čebula, stiskajoč ramena, »nihče ni zadovoljen s svojim stanjem in vsakdo se hoče s pestmi lotiti neba.«

»Dejstvo je,« je zaključil boter Zuppiddo, »da bo to slab dan za Nevolje.«

»Kar se mene tiče,« je dodal Gosja noga, »ne bi hotel biti v koži botra Boštjaneža.«

Večer se je spustil žalosten in mrzel; od časa do časa je zapihal severni veter in škropil dežek rahlo in neslišno. Bil je eden tistih večerov, ob katerih človek, če ima barko na varnem, s trebuhom na suhem pesku, uživa pri pogledu na lonec, ki se pred njim kadi, z otrokom na kolenih — ko posluša za hrbotom drsnje ženinih copat po hiši. Postopači so rajši v

krčmi uživali tisto nedeljo, ki je obljubljala, da bo trajala tudi v ponedeljek in celo tečaji na vratih so se veselili plamena z ognjišča, tako da se je stric Santoro, ki je bil tam zadaj z iztegnjenimi rokami in s podbradkom na kolenih, primaknil malo bližje, da bi si tudi on ogled hrbot.

»On se ob tem času boljše počuti kot boter Boštjanež,« je ponavljal Rok Spatu, prižigajoč si pipo pri vходу.

In brez vsakega pomisleka je stavlil roko v žep in je izpustil dve stotinki miloščine.

»Razdajaš miloščino, da bi zahvaljeval Boga, ker si na varnem,« mu je dejal Gosja noga. Zate pač ni nevarnosti, da bi končal kot boter Boštjanež.«

Vsi so se zasmejali dovrtipu in nato so se z vhoda zagledali v morje, ki je bilo črno kot »ciacara«, ne da bi kaj rekli.

Gospodar Tone je ves dan hodil sem in tja, kot bi ga bila pričela tarantola in lekarnar ga je izpraševal, da-li se mar zdravi z železom ali pa se mar sprehaja pri takem pasjem vremenu, in dejal mu je tudi: »Lepa Previdnost, kaj, gospodar Tone!«

Toda lekarnar je bil nevernik in jud, kar je vsakdo vedel.

Ločim sin, ki je bil tam zunaj z rokami v žepih, ker ni imel niti belica, je tudi rekel: »Stric Križ je šel iskati z Gosjo nogo gospodarja Toneta, da bi ta pred pričami priznal, da mu je bil dal volčji bob na up.«

»To znači, da se tudi njemu zdi v nevarnosti volčji bob na »Previdnosti.«

S »Previdnostjo« je odšel tudi moj brat Menico, skupaj z botrom Boštjanežem.«

»Bravo! Prav to smo govorili, če se ne porvne tvoj brat Menico, ostaneš ti pri hiši za lopova.«